

บันทึกของฟื้นถึง

บางทีในชีวิตคนเราก็ต้องมีช่วงเวลาที่ยืนมองชาวโพลนไปหมดเช่นกัน ลืมว่าตัวเองกำลังทำอะไร อยู่ที่ไหน กระทั่งชื่อของตัวเองยังลืม ลืมว่าตัวเองเป็นใคร... ประสบการณ์แบบนี้อาจไม่ได้เกิดขึ้นกับทุกคน แต่ผมกลับต้องเผชิญกับมันมาไม่ต่ำกว่าหนึ่งครั้งแล้ว

ดีที่เรื่องแบบนี้ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยๆ ไม่งั้นผมต้องหวาดระแวงว่าตัวเองเป็นโรคอัลไซเมอร์ตั้งแต่ยังหนุ่มแหงๆ หลังจากตื่นตระหนกชั่วครู่หนึ่งก็ต้องกลับมาใช้สมองครุ่นคิดว่าเร็วๆ นี้เกิดเรื่องอะไรขึ้นบ้าง แต่มันช่างยากเย็นเหลือเกิน

สรุปคือตอนนี้เรากำลังเจรจาเรื่องจัดพิธีเทโลहितราชันกับพวกผู้นำของแดนเดือนลับ สำหรับพลเมืองชีวิตใหม่แล้วมันเป็นพิธีที่สำคัญมาก ขอเพียงดำเนินพิธีนี้สำเร็จเสร็จสิ้น สระน้ำซึ่งพวกเราใช้ในการชุบชีวิตจะยังคงมีพลังของจันทร์คล้อยสืบต่อไป ดังนั้นเมื่อพวกเราตายไปจะยังสามารถฟื้นคืนชีพจากสระน้ำชุบชีวิตใหม่อีกครั้ง แน่หนอนว่าเมืองตะวันออกยังสามารถเก็บค่าใช้จ่ายในการสร้างร่างใหม่ต่อไป เพราะการเกิดใหม่หนึ่งครั้งเสียค่าใช้จ่ายเป็นเงินหนึ่งร้อยพวง คำกำไโรเกินควรชัดๆ นอกจากนี้แล้วยังสามารถรวบรวม

คนรายได้ห้อยอย่างพวกเราไปเป็นแรงงานฟรีคอย 'ทำงานหักกลบบหนี้' อีกด้วย... ชักหลุดประเด็น แต่อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญที่สุดคือการหาทาง รับประกันว่าพวกเราจะมีชีวิตต่อไป พิธีประสบความสำเร็จน่าจะเป็นเงื่อนไข ที่จำเป็นต่อการอยู่รอดของทั้งสองฝ่าย ไม่งั้นพอถึงเวลาพลเมืองชีวิตใหม่ของ ทั้งสองฝ่ายหายไปหมด มันคงเป็นผลลัพธ์ที่เลวร้ายมาก

แต่ว่า...ตอนแรกยังเจรจากันอย่างราบรื่น แต่ตอนนี้มันเกิดอะไรขึ้น เนี่ย

พอถึงเวลาลงนามในสัญญา ถ้าแก่ของอีกฝ่ายค่อยวิ่งออกมา แดม พอโผล่ออกมาก็พลิกหน้ามือเป็นหลังมือ ไม่ยอมรับเงื่อนไขที่เจรจากันไว้ก่อน หน้า นี่มันลูกค้าชั้นเลวแบบไหนกันพระ! ลองคิดเปรียบเทียบกับในโลกเดิม ของผม ถ้าเกิดมีคนโทรมานัดดูดวง ตกลงเรื่องราคากับเวลาเรียบร้อย แต่ เอาเข้าจริงเลยเวลานัดออกไปหลายชั่วโมงกว่าจะยอมปรากฏตัว แดมพอมาถึงก็ต่อรองราคาใหม่อีก ไม่ยอมสนใจราคาที่กำหนดไว้ตั้งแต่แรก ถ้าเป็น อย่างนั้นผมต้อง...ต้อง...

ผมต้องดูดวงให้เขาอยู่ดี บ้าชะมัด เงินมันหายากนี่นา ถึงแม้หลังจาก ที่ปากผมโดนสาป ธุรกิจกลับดีขึ้นมากจนไม่ต้องเจอเรื่องแย่ๆ แบบนั้น แต่ ตอนที่ธุรกิจยังไม่ค่อยดี ต่อให้ลูกค้าทำเลวแค่ไหนผมก็ต้องต้อนรับอยู่ดี ไม่งั้นมือต่อไปกระทั่งมาอย่างไม่มีให้กินแห้งๆ...

แต่สถานการณ์ของผมตอนนั้นกับตอนนี้ไม่เหมือนกัน เมืองตะวันออก กับเมืองตะวันตกเป็นประเทศที่มีฐานะเท่าเทียมกัน จักรพรรดิของพวกเขา มีสิทธิ์อะไรมาก้าวร้าวแบบนี้ อาศัยใบหน้านั้นหรือไง แค่น้ำตาคล้ายขุ่ยชื่อ เท่านั้น ไม่เห็นจะเจ๋งตรงไหน

ฮะ มัวแต่อธิบายกับบ่นเสียเวลาจนเกือบลืมเรื่องสำคัญไปเลย

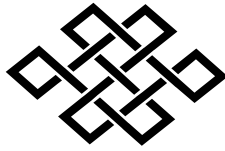
ประกาศหาคู่! ประกาศหาคู่! ไม่สิ อย่างน้อยแค่ประกาศหาแฟน ก็ยังดี แต่คบหากันโดยวางแผนว่าจะแต่งงานเร็วๆ ดีกว่า เพราะถ้าเกิดพิธี เทลहितราชั้นล้มเหลวก็แปลว่าเหลือเวลาใช้ชีวิตอีกไม่นานแล้ว! ชีวิตคนเรา แสนสั้น คุณผู้หญิงอ่อนโยนคนไหนคิดว่าต้องรับหาคู่ชีวิตเหมือนกันล่ะก็

10 The Sunken Moon ปริศนาพิภพพมาथा 6

ได้โปรดพิจารณาผมด้วยเถอะ!

ในเมื่อวันตายของพลเมืองชีวิตใหม่แต่ละคนถูกกำหนดไว้แล้ว ผมน่าจะวางแผนจัดการเรื่องทรัพย์สินของตัวเองเสียที จากนั้นใช้เวลาสักปีเขียนจดหมายทิ้งไว้ให้ลูกหลานสักฉบับ

บางทีจนตายไปแล้ว ผมอาจยังใช้หนี้ไม่หมดก็ได้ แบบนี้ควรเสียหน้าตาให้ตัวเองสักหน่อยไหม...

บทที่ 1

หุ่ยชื่อ อู๋ชื่อ อ้อ...ฮุ่ยชื่อ

"อ้อ? ฮุ่ยชื่อใหม่ไหน"

อินชื่อ

"...แค่ไม่นานก็ลืมแล้วเรอะ เจ้านี่มันเงื่องอย่างทีหลังชื่อพูดเลย!"

ลั่วชื่อ

"หา? อะไรนะ ไม่ใช่ว่าจำไม่ได้นะ แล้วทำไมหลังชื่อต้องพูดว่าข้า
เงื่องด้วยล่ะ!"

อินชื่อ

เมื่อเทียบกับปฏิกิริยาตกตะลึงของชาวเมืองตะวันออกแล้ว ชาวเมือง
ตะวันตกกลับงุนงงไม่เข้าใจยิ่งกว่า เพราะพวกเขาไม่รู้จักฮุ่ยชื่อของเมือง
ตะวันออก และไม่รู้ว่เจ้าตัวหน้าตาเป็นอย่างไร

หลังจากจักรพรรดิน้อยกระซกผ้าคลุมหน้าออกเผยให้เห็นใบหน้าส่วน
บน พอชื่อหงายตะลึงก็รีบหันไปจ้องอินชื่อด้วยแววตาคมกริบ สีหน้าอินชื่อ
เต็มไปด้วยความงุนงงไม่เข้าใจ เมื่อถูกมองด้วยสายตาแบบนี้ก็รีบตีหน้าชื่อ
บริสุทธิไม่รู้เรื่องทันที

12 The Sunken Moon ปรีดาพิภพมายุ 6

คนที่สืบปฏิภพกรรมแรงที่สุดคือลั่วซือ พอเอ่ยชื่อ 'ซุยซือ' ออกไปพร้อมสีหน้าซีดเผือด ฟันตึงกับเย่ทู่ยกก็หันขวับมามอง และพูดโพล่งอย่างร้อนรนด้วยประโยคเดียวกันเป๊ะว่า

"เขาไม่ใช่ซุยซือ!"

พอพวกเขาพูดจบต่างหันมาจ้องหน้ากันเอง รวากับสงสัยว่าทำไมอีกฝ่ายพูดอย่างมั่นใจแบบนั้น แต่ไม่รู้จะเริ่มถามจากตรงไหน

น่าแปลก ทำไมเย่ทู่รู้ว่าหมอนี้ไม่ใช่ซุยซือ ไมลิ ทำไมฉันถึงรู้เรื่องนี้ต่างหากที่น่าแปลกกว่า นี่มัน...

"พวกเจ้า..."

ลั่วซือยังเรียกสติกลับมาไม่ได้ ทุกอย่างสับสนวุ่นวายไปหมด สุดท้ายจึงเบือนสายตาไปจับจ้องที่เย่ทู่

"เขาหน้าตาเหมือนซุยซือราวกับแกะ ถ้าเขาไม่ใช่ซุยซือแล้วจะเป็นใคร แล้วเจ้าที่หน้าตาคคล้ายคลึงมากขนาดนี้เป็นใครกันแน่"

เมื่อถูกถามเช่นนั้น เย่ทู่กลับตอบไม่ได้ พอเห็นเจ้าตัวทำหน้าที่ลำบากใจ ฟันตึงจึงอดพูดแทรกไม่ได้

"ลั่วซือ เย่ทู่เป็นคนน่าสงสัย ไม่ ต่อให้เขาไม่น่าสงสัยเลยสักนิด แต่เขาก็ไม่เคยมีเจตนาร้าย เราไม่ได้เป็นเพื่อนกันไม่ใช่หรือ"

พอฟันตึงเปิดปากก็คิดว่าตัวเองไม่เหมาะจะช่วยพูดประนีประนอมเลย จูซาซึ่งยืนอยู่เงียบๆ ด้านข้างเหลือบมองมาที่เขา

ฉันแค่อยากบอกว่าเย่ทู่ไม่ใช่คนน่าสงสัย ถึงแม้ตัวเขาจะมีเรื่องชวนให้สงสัยหลายอย่าง แต่เขาก็ดีกับเรามาตลอด เป็นเพื่อนของพวกเรานะ แต่ไหงพูดออกมาเป็นแบบนี้ ในสถานการณ์อย่างนี้ลั่วซือยังมีสติพอจะแปลออกไหมอะ

"ข้าพยายามเชื่อมาตลอด ถึงแม้เจ้าจะแอบอ้างเป็นพลเมืองชีวิตใหม่ที่มีมาไม่ชัดเจน แต่ข้าก็พยายามจะเชื่อมาตลอด..."

หา? ลั่วซือ นายพูดอะไรนะ อะไรคือแอบอ้าง เฮ้ยๆ! นายไปสืบเรื่องนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่! นี่มันหมายความว่าไงอะ!

"แต่ข้าไม่ยากรออีกต่อไปแล้ว ตกลงเจ้าจะยอมเปิดปากบอกเองไหม เจ้าเป็นใครกันแน่"

พอลัว่ชื่อพูดด้วยน้ำเสียงสิ้นเครื่องจบ เย่ทุ่ยยังคงนั่งนิ่ง ตอนแรกตั้งใจให้เขาใช้ผ้าคลุมเพื่อบังใบหน้า มาตอนนี้มันกลับเป็นเครื่องมือปกปิดสีหน้าที่ดีที่สุด เพราะพวกเขา มองไม่เห็นสีหน้าของเย่ทุ่ย และดูไม่ออกว่าเจ้าตัวกำลังคิดอะไรอยู่

ขณะที่บรรยากาศตึงเครียดจนหาทางออกไม่ได้ พลันเกิดการเคลื่อนไหวที่ด้านหน้าโต๊ะ

คนที่เคลื่อนไหวก่อนคือโอจี้ซ่า แน่นอนว่าเองเกลอร์เป็นคนส่งสัญญาณประกายกระเบื้องวาววาว อินชื่อกับหลังชื่อรีบพุ่งปราดเข้าไปยืนขวางทางศัตรู อยู่ด้านหน้าชิงทันที เมื่อเห็นว่าคงต้องต่อสู้กันแล้ว ผู้คนของทั้งสองฝ่าย จึงรีบกระจายตัวแยกออกเป็นสองฝั่ง โต๊ะยาวดูจะเส้นแบ่งเขต แต่ไม่ใช่สิ่งกีดขวางที่มีประสิทธิภาพเท่าไร

"ผู้ติดตามถอยไป!"

เมื่อเห็นว่าสถานการณ์ไม่ค่อยดี เหวยชื่อจึงออกคำสั่งต่อผู้คนรอบข้าง จากนั้นหันไปมองลัว่ชื่อ

"ลัว่ชื่อ เจ้าก็ออกไปก่อน!"

"แต่ว่า..."

ลัว่ชื่อมองเองเกลอร์ซึ่งยืนอยู่ด้านหลังองค์รักษ์เมจิกซอร์ด มองใบหน้าทีคล้ายจะคุ้นเคย แต่ขณะเดียวกันก็รู้สึกเหมือนเป็นคนแปลกหน้า...

เองเกลอร์ก็มองมาที่เขาพอดี เมื่อสายตาประสานกัน รอยยิ้มเย็นชาจูดขึ้นที่มุมปาก

"พวกเจ้ารีบพาเขาไปเร็วเข้า!"

เนื่องจากลัว่ชื่อยืนเฉยอยู่ที่เดิม ทำท่าเหมือนไม่ยอมไป เหวยชื่อจึงหันไปออกคำสั่งกับพวกพันต่งแทน หน้าที่ของผู้ติดตามย่อมรวมไปถึงการปกป้องคุ้มครองด้วย เมื่อลัว่ชื่อไม่ยอมขยับ พวกเขาก็ต้องรับผิดชอบแบกเจ้าตัวออกไป

14 The Sunken Moon ปรีดาพิภพมายุ 6

"ท่านลัว่ชื่อ เสียมารยาทแล้ว"

คนที่ได้สติเคลื่อนไหวในฐานะผู้ติดตามก่อนคือเย่ทู่ จูซาก็รีบเข้ามาช่วยดึงตัวลัว่ชื่อออกไปอย่างรู้ใจ ลัว่ชื่อลดทาทที่แข็งขันต่อต้านลงเมื่อได้สติ คิด เขาอยู่ที่นั่นต่อไปก็ไม่มีประโยชน์ รีบๆ ออกไปดีกว่า จะได้ไม่กลายเป็นภาระของคนอื่น

พันถั่งออกไปพร้อมพวกเขาและคนอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นคนของเมืองตะวันตกที่ได้รับคำสั่งหรือคนของเมืองตะวันตกที่ไม่มีใครแยแส ต่างอลหม่าน วุ่นวายไปหมด ทันใดนั้นทั้งสองฝ่ายก็เริ่มลงมือต่อสู้กัน คนดวงซวยที่หนีไม่ทันโดนลูกหลงเล่นงาน เมื่อเห็นดังนั้นพันถั่งจึงตื่นตระหนกขึ้นมา

เหตุผลที่ไม่ควรอยู่ดูต่อนยอดฝีมือปะทะกันก็เพราะแบบนี้ใช้ไหมอะ การประลองประจำปีนั้นผู้ประลองยังรู้จักยังมี แถมมีการป้องกันที่ดี สรุปคือการประลองเล่นๆ แบบนั้นกับการต่อสู้ของจริงเอามาเทียบกันไม่ได้เลย!

ถ้าเกิดต่อสู้กันที่นั่นแล้วจะสิ้นสุดยังไง คงไม่ถึงกับต้องตายกันไปข้างหรือกใช้ไหม ตกลงฝ่ายไหนจะชนะเนี่ย! ตื่นเต้นชะมัด!

อย่างไรก็ตาม พันถั่งยังจำได้ว่าตัวเองเป็นชาวเมืองตะวันตก หลังจากแอบเชียร์พวกตัวเองในใจแล้ว คนที่ช่วยอะไรไม่ได้อย่างเขาก็ทำได้แคร์ีบหนีเอาตัวรอดเท่านั้น

เนื่องจากต่างฝ่ายต่างระแวงระวังกัน ต่อให้ชักอาวุธออกมาต่อสู้แล้ว แต่ทั้งสองฝ่ายไม่ได้แสดงพลังทั้งหมดออกมา ต่างฝ่ายต่างคอยสำรวจฝ่ายตรงข้ามอย่างกริ่งเกรง ถึงแม้ความระแวงระวังดังกล่าวเริ่มทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ก็ตาม แต่อย่างน้อยในขณะนี้ยังไม่มีใครตาย

"ยามีส ตกลงมันเกิดอะไรขึ้น ทั้งๆ ที่มาลงนามในสัญญาแท้ๆ ทำไมถึงต่อสู้กันขึ้นมาล่ะ"

ถึงแม้ไอยาสะจะเป็นพวกชอบใช้กำลังแก้ปัญหา และมักปุมปามลงไม้ลงมือโดยไม่สนใจการเจรจา แต่เมื่ออยู่ๆ ก็ต้องกระโดดเข้าร่วมการต่อสู้ที่เคยแอบคาดหวังอยู่นิดๆ กลับทำให้เขารู้สึกอยากซักถามสาเหตุให้แน่ชัดก่อน

"ไอยาส ข้าคิดว่าเจ้าโง่ชนิดๆ มาตลอด แต่คิดไม่ถึงว่าจะโง่มากจริงๆ"
ยามิสรับมือกับประกายกระบี่ที่พุ่งเข้ามาตรงหน้าพลางส่ายหน้า และ
ถอนหายใจกับคำถามของไอยาส

"เจ้าว่าอะไรนะ!"

ไอยาสชักอโยกหันกระบี่ในมือเข้าใส่พวกเดียวกันแทน

"มันแน่นอนอยู่แล้วว่าที่ต่อสู้กันเพราะคำบัญชาของฝ่าบาท ยังมีอะไร
น่าสงสัยอีก ไม่เข้าใจเจ้าเลยจริงๆ"

น้ำเสียงที่บ่งชี้ว่ามันเป็นเรื่องที่ถูกต้องเหมาะสมแล้วของยามิสทำให้
ไอยาสถึงกับตบตักกลับไปไม่ถูก ถ้าเกิดเขาฟันพวกเดียวกันขาดเป็นสองท่อน
ก็เท่ากับขาดกำลังรบไปหนึ่งคน มันคงไม่ใช่ความคิดที่ดีแน่ ดังนั้นจึงหันไป
ระบายโทสะใส่คนอื่นแทน

"เฮอะ ช่วงนี้ต้องอดกลั้นมานานจนหงุดหงิดจะแย่แล้ว ในเมื่อเป็น
อย่างนี้ก็ต่อสู้กันให้หน้าใจไปเลย!"

"ไอยาส ฟันอินชื่อ ฟันอินชื่อเร็วเข้า"

"ใครจะไปมีอารมณ์ช่วยเจ้าระบายความแค้นส่วนตัวหา! เวลาแบบนี้
ต้องเล่นงานราชินีก่อนไม่ใช่หรอ!"

โอจึซ่าไม่ใส่ใจที่ยามิสกับไอยาสโต้เถียงกัน วาดฟันกระบี่ออกไปอย่าง
หนักหน่วงรุนแรง เห็นดังนั้นกระบี่เล่มบางในมือไอยาสก็หมุนวนเป็นวงพร้อม
เปล่งแสงสีแดงเลือด ทว่ากลับวกอ้อมหลังอินชื่อไปจู่โจมใส่ซีอิงแทน อินชื่อ
ซึ่งกำลังต่อสู้กับโอจึซ่ารีบตัวตวัดมือซ้ายที่วางเปล่าออกไปด้านรับพลังของอีกฝ่าย
พร้อมกันนั้นปากก็ร้ายท่วงทำนองพิเศษ

ถึงแม้จะเป็นการโจมตีแบบไม่ตั้งใจ แต่ไอยาสยังคงโมโหอยู่ดี

"ทำไมกระทั่งคำสาปก็ใช้! ตกลงหมอนี่เป็นคนของแดนลี้ลับจริง
รีเปลาเนี่ย!"

"เขาเป็นคนของแดนลี้ลับนี่ดีแล้ว เพราะข้าไม่อยากเป็นพวกเดียวกับ
เจ้านั้นหรอก เอาเป็นว่าเจ้ารีบฟันมันเร็วเข้า"

"กระทั่งคำสั่งของฝ่าบาทข้ายังไม่ฟัง แล้วทำไมต้องฟังคำพูดของเจ้า"

10 The Sunken Moon ปริศนาพิภพภาษา 6

ไอยาสพูดเหมือนไม่แยแสเองเกลอร์ซึ่งยืนอยู่ด้านหลัง ยามีสจึงร้องคำ เป็นชุดว่า "บังอาจเสียมารยาท! กล้ายโสโอหังต่อหน้าฝ่าบาทแบบนี้ได้ยังไง! เจ้าอย่าทำตัวได้คืบจะเอาศอกเพราะฝ่าบาทไม่สนใจเอาเรื่องนะ รีบคุกเข่า ขอภัยเดี๋ยวนี้!" ทำให้บรรยากาศการสู้รบของฝ่ายเมืองตะวันตกเริ่มเลวร้าย ลงเรื่อยๆ

ทว่าฝ่ายเมืองตะวันออกก็ไม่ได้ดีไปกว่ากันเท่าไร

"อิน เมื่อต้องซำก็ฆ่าให้หมด เจ้ามัวแต่เล่นอะไรกับพวกนั้น!"

ขณะที่หลังซื่อตวาดด้วยน้ำเสียงเย็นซำก็สร้างเขตแดนเสริมความช่วยเหลือ ข้างกาย

"อ้อ! ซำไม่ได้เล่นสักหน่อย! ลุงนี้ไม่ได้รับมือง่ายๆ นะ! อีกอย่างดูเหมือน ซำรับมือศัตรูอยู่คนเดียวเลย เจ้าคิดว่าซำมีฝีมือก็เท่ากันหา!"

อินชือตะโกนเถียงกลับ น้ำเสียงบ่งชี้ว่าไม่พอใจมาก

เปรียบเทียบกำลังรบแล้ว ฝ่ายตรงข้ามมีดินทองสามแถบสามคน ดินทองสองแถบหนึ่งคน ส่วนพวกเขามีพูโหมสิดำสนิทสองคน พูโหมสิดำดำหนึ่งคน และพูโหมสิม่วงเข้มอีกหนึ่งคน...

อินชือยังคงคิดยังไม่พอใจ อดใจไม่ไหวหันไปมองเหวยชือ

"เจ้าบัดซบเหวยชือ! ทำไมเจ้าอ่อนแอขนาดนี้หา!"

"ต่อให้ซำแข็งแกร่งกว่านี้ก็ไม่อยากร่วมมือกับเจ้าหรอก!"

"อิน อย่าแบ่งแยกสมาธิ! อยากโดนเล่นงานลับหลังหรือไง!"

สถานการณ์ในตอนนี้อยู่จะกลายเป็นความซุลมุนวุ่นวายแล้ว สู้รบกันต่อไปก็ไม่เป็นประโยชน์ ตอนนี้อยู่จะต่อสู้อันจนขาดเจ็บล้มตายไปทั้งสองฝ่าย เพราะต่างรู้ดีว่าการกำจัดอีกฝ่ายเป็นเรื่องที่ยากเย็นแสนเข็ญ ถ้าฝ่ายของตนขาดเจ็บขึ้นมาคงเป็นความสูญเสียที่เลวร้ายมาก

ที่จริงการที่เหวยชือหลบไปด้านหลังไม่ใช่เพราะต้องการแอบสู้ เพียงแต่พลังฝีมือของเขาในตอนนี้อยู่ช่วยอะไรไม่ได้มากนัก ทว่าเจ้าตัวก็ไม่ยอมหนีไปเพราะไม่อยากจะทิ้งหน้าที่ แม้ว่าถ้าต้องสู้รบกันขึ้นมาจริงๆ เขาก็ฝัน

รับมือได้แค่ยามิสซึ่งมีต้นทองสองแถบเท่านั้น แต่อีกฝ่ายคงไม่ให้โอกาสเขารู้กันตัวต่อตัวหรอก

เนื่องจากพวกเขายังไม่ได้ลงมือต่อสู้กันอย่างเต็มกำลัง ความเสียหายในที่นี้จึงยังไม่ร้ายแรงเท่าไร แต่ไม่มีใครสนใจหรอกว่าสถานที่นั้นจะยังมีสภาพเรียบร้อยหรือไม่ เพราะพวกเขาไม่คิดจะใช้ที่นี้ในการเจรจาคราวหน้าแล้ว และคงไม่มีโอกาสเข้ามาที่นี่อีกต่อไป

"หลังชื่อ! เจ้ามารับมือตาลุงนี่! เจ้าเตี้ยนั่นนำรำคาญชะมัด เจ้าแปดลำนั่นก็เอาแต่คำข่า ข่าอยากเปลี่ยนคู่ต่อสู้แล้ว!"

เนื่องจากอินชือฟังภาษาตะวันตกรู้เรื่อง พอได้ยินฝ่ายตรงข้ามพูดจาว่าร้ายตัวเองตลอดเวลาจึงไม่สามารถรวบรวมสมาธิจดจ่อกับคู่ต่อสู้ตรงหน้าอีกต่อไป แต่เพราะปลิกตัวจากการจู่โจมของโอจีซ่าไม่ได้จึงยังหงุดหงิดงุ่นง่าน

"จะให้ข้ารับมือกับดินทองสามแถบ? เจ้าล้อเล่นรึไง"

หลังชื่อสะบัดแขนเสื้อส่งยันต์ไปรังแสงออกไประเบิดต่อเนื่องเป็นชุด พลางปฏิเสธคำขอร้องอันแสนง่เง่าของอินชือ

"อ้อ! นี่ข้าจริงจิงนะ! เจ้าเตี้ยกับเจ้าแปดลำนั่นไม่สนใจเจ้าสักนิด เจ้าลองมายั่วตาลุงนี้ดูบ้างสิ บางทีเขาอาจคิดว่าเจ้าเป็นผู้หญิงเลยซ่าไม่ลงก็ได้ นะ ลองส่งจูบให้สักทีไหม"

"..."

ปฏิกิริยาของหลังชื่อเวลาเจอเหตุการณ์ที่อินชือพูดในสิ่งที่ไม่ควรพูดหรือสมองเกิดมีปัญหาคือขว้างยันต์ระเบิดเสียงให้ไประเบิดข้างหูเจ้าตัวจากนั้นแกลังทำทูลวนลมกับเสียงร้องโวยวายของอีกฝ่าย

"ว้าวว หลังชื่อของแดนสิ้นคืนโงมตีใส่พวกตัวเองซะแล้ว"

ยามิสร้องชมด้วยความปลาบปล้มเมื่อเห็นภาพดังกล่าว ส่วนไอยาสทำหน้าหม่นหมอง

"ข้าอุตสาห์อดกลั้นไม่ทำอย่างนั้นมาตั้งสิบนาที่นะ!"

ระหว่างที่พวกเขาปะทะกัน ผู้นำของทั้งสองฝ่ายกลับยืนนิ่งอยู่ด้านหลัง ไม่ขยับเคลื่อนไหวแม้แต่ห้อย ดวงตาสีดำสนิทของชือจิบจ้องมองเองเกลอร์

18 The Sunken Moon ปรีดาพิภพมายุ 6

อย่างไร้ความรู้สึก ไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่ ส่วนเองเกลอร์กลับมองไปทางอื่นอย่างสบายๆ รวกับความซุกซ่อนวุ่นวายตรงหน้าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเขาเลย ทำเหมือนไม่สนใจว่าการต่อสู้จะเป็นอย่างไร

ราวกับว่าเจ้าตัวมาเพื่อก่อความวุ่นวายเท่านั้น ส่วนจะแก้ไขคดีลี้ลับปัญหาอย่างไรต่อไปนั้น เขาไม่แยแสแม้แต่น้อย

สถานการณ์ในตอนนี้จะต่อสู้กันจนถึงขั้นบาดเจ็บล้มตายหรือไม่ทั้งสองฝ่ายต่างไม่รู้แน่ชัด เพราะคนที่ม้อ่านาจตัดสินใจกลับไม่ยอมออกคำสั่งใดๆ พวกเขาจึงทำได้แค่ต่อสู้ครั้งๆ กลางๆ ให้ความยืดเยื้อต่อไป

ตามแนวคิดของไอยาส การต่อสู้แบบที่ต้องระวังยั้งมือแบบนี้มัน 'น่าเบื่อ' สุดๆ ดังนั้นจึงตัดสินใจหยุดยื่นสังเกตการณ์อยู่ด้านข้างแทน ส่วนยามิสพยายามปกป้องเองเกลอร์อย่างจงรักภักดี ไม่ปล่อยให้ยันต์หรือเวทมนตร์ใดๆ เข้าใกล้ตัวเด็ดขาด

"เสียเวลาอยู่ที่นี้นานพอแล้ว ไปกันเถอะ"

เองเกลอร์ซึ่งเอาแต่ทำท่าเหมือนไม่แยแสอะไรตลอดเวลาในที่สุดก็รู้สึกเบื่อหน่าย จึงออกคำสั่งขึ้นมา

พอไอซ่าซึ่งกำลังต่อสู้กับอินซ็อดได้ยื่นคำสั่งก็รีบปลีกตัวถอยปรารภกลับมายืนข้างกายเองเกลอร์ทันที

"อ้อ! พวกเจ้าคิดอยากจะไปก็ไปได้เลยอะ!"

ถ้าต้องมายืนดูพวกนั้นจากไปงายๆ แบบนี้คงเสียหน้ามาก ถึงแม้อินซ็อดไม่ได้รุกไล่โจมตีต่อ แต่ส่วนปลายของกระบี่ในมือยังคงเปล่งลำแสงสีทองเตรียมพร้อมลงมือ

ขณะนั้นเอง เองเกลอร์ซึ่งถูกห้อมล้อมด้วยองครักษ์เมจิกซอร์ดสามคนก็กระชากกระบี่ออกจากเอว หลังจากกระบี่หลุดออกจากฝักพลันเกิดพลังประหลาดแผ่ซ่านออกมาโดยมีศูนย์กลางอยู่ที่ตัวกระบี่ พลังของเองเกลอร์กระตุ้นให้เกิดลำแสงเจิดจ้าห้อมล้อมรอบตัวกระบี่ และเริ่มหมุนวนช้าๆ

"เทียนหลิวเหียน? อิน! ถอยไป!"

อินซ็อดได้ยินหลังชื่อร้องเตือนอย่างตื่นตระหนก ทว่าเขากลับนิ่งอึ้งไป

20 The Sunken Moon ปรีศนาพิภพมายุ 6

ครูหนึ่ง ทันใดนั้นซิ่งเริ่มลงมือ นางสะบัดมือส่งพลังเวทดุจหมอกเย็นเยือก ลีฟ้าเหลือบเงินแผ่พุ่งออกไป หลังจากที่มันปะทะกับเทียนหลัวเหยียนซึ่งเองเกลอร้าวาดฟันมาก็ก่อให้เกิดเสียงดังสนั่น พลังปะทะแตกกระจายไปทุกทิศทางและระเบิดตูม เมื่อหมอกเย็นหลอมละลายกลายเป็นหยดน้ำเรืองแสงระยิบระยับกระเซ็นลงพื้น ชาวเมืองตะวันตกสี่คนก็หายสาบสูญไป

"ยังดีที่มีแค่ระลอกเดียว..."

หลังซื่อลดมือที่พาดบาอินซื่อลงแล้วปิดหลังตัวเอง ก่อนจัดแจงเส้นผมที่ปลิวสยายพันกัน เขาเริ่มรู้สึกผ่อนคลายเมื่อเห็นว่าศัตรูจากไปแล้ว

"สั่งให้เจ้าถอยไปไม่ใช่หรือไง คนที่เชี่ยวชาญการโจมตีก็ไม่ยอมโจมตี ตีๆ ที่ไม่เชี่ยวชาญป้องกันก็ดันไม่ยอมหลบหลีก เพื่อชีวิตนักรั้วใจ"

เมื่อโดนหลังซื่อสั่งสอนซึ้งๆ หน้า อินซื่อจึงไม่พอใจขึ้นมา

"ฮะ เจ้าพูดเหมือนเทียนหลัวเหยียนร้ายกาจกว่าข้า มันก็แค่อาวุธที่ฆ่าคนไปแล้วมากมายเท่านั้น!"

"เทียนหลัวเหยียนจะร้ายกาจจริงหรือไม่เป็นอีกเรื่อง แต่คนที่ไม่มีพลังป้องกันกลับคิดรับการโจมตีตรงๆ แบบนี้ถือว่าโง่งมมาก"

"เออใช่ เจ้ามาขวางข้าไว้เป็นไงบ้าง แต่ไม่ได้กระอักเลือดหรือล้มลงพื้นก็แปลว่าไม่เป็นไรสินะ"

อินซื่อเพิ่งจะมาคิดเป็นห่วงหลังซื่อ แต่หลังซื่อกลับสะบัดมืออีกฝ่ายทิ้งเหมือนไม่สำคัญ

"คราวหลังช่วยแก้ไขคำพูดตอนเป็นห่วงคนอื่นหน่อย ฟังแล้วชวนหงุดหงิดพิลึก"

ทันใดนั้นน้ำเสียงเย็นชาของซิ่งก็ดังกังวานก้องห้องประชุม

"แหยซื่อไปจัดการเรื่องเดินทางกลับ อินซื่อ หลังซื่อ ตามข้ากลับกระโจม"

ภายใต้ท่าทีเย็นชานั้นบ่งบอกว่านางตัดสินใจจะไรบองอย่างแล้ว

"เรื่องคงไม่จบแค่นี้แน่"

หลังถูกพาตัวออกจากห้องประชุม ลีซื่อยืนกรานให้พวกพันถ่วงกลับ

ไปก่อน จากนั้นไปยืนเฝ้าอยู่หน้าประตูกระโจมหลักเพื่อรอซักถามคำตอบ
ที่เขาพยายามสืบหามานาน

ในที่สุดก็รอจนซื่อชิงปรากฏตัว เขารีบพุ่งเข้าไปถามอย่างร้อนรน

"ท่านแม่ นี่มัน..."

ซื่อชิงเหลือบมองลั่วซือแวบหนึ่ง ไม่ยอมตอบอะไร กลับเดินเลยเข้า
กระโจมไป ดังนั้นลั่วซือจึงได้ตรึงตัวอินชื่อกับหลังซื่อชิงเดินตามมาข้างหลัง
ไว้แทน

"อินชื่อก ลิงชื่อก พวกเจ้ารู้เรื่องซุ่ยชื่อกมานานแล้วใช่ไหม ทำไมเขา..."

"ลั่วซือ คนคนนั้นไม่ใช่ซุ่ยชื่อก"

นานๆ จะไม่ได้ยินอินชื่อกเรียกเขาอย่างล้อเลียนว่าลั่วชื่อน้อย ใบหน้า
หล่อเหลาคมคายแฝงความเศร้าเสียใจและตึงเครียด เมื่อเห็นว่าคงปิดบัง
เรื่องราวต่อไปไม่ได้จึงยอมบอกออกไปตรงๆ

"ซุ่ยชื่อกตายแล้ว ข้าเป็นคนฆ่าเอง"

เมื่อได้ยินคำพูดดังกล่าว ลั่วชื่อนิ่งงันไม่แสดงปฏิกิริยาใดๆ บางทีอาจ
เป็นเพราะรู้สึกว่ามันไม่ใช่ความจริง หลังจากนั้นอึ้งเป็นนานค่อยพูดออกมา
ว่า

"โกหก..."

"เป็นความจริง"

อินชื่อกล้วงแผ่นหยกที่แตกหักชิ้นหนึ่งออกจากอกเสื้อส่งให้ลั่วซือ พอ
ลั่วซือรับมาดูก็ยิ่งพูดอะไรไม่ออก

บนแผ่นหยกสีน้ำเงินเข้มมีอักษรสลักว่า 'ซุ่ย'

นี่เป็นป้ายหยกของซุ่ยชื่อก

"ทำไม เหตุผลล่ะ สาเหตุล่ะ ทำไมปานนี้เฟิ่ง..."

"นี่เป็นคำสั่งของอิง"

หลังซื่อซัดจิ้งหะคำพูดร้อนรนของลั่วซือ คงเพราะทนดูท่าทางไม่ยอม
อธิบายอะไรของอินชื่อกต่อไปไม่ไหว จากนั้นเล่าเหตุผลให้ฟังสั้นๆ

"ซุ่ยชื่อกเป็นสายลับของแดนเดือนลับ เขาต้องการขโมยความลับของ

22 The Sunken Moon ปรีศนาพิภพพมาษา 6

จันทร์คล้อยที่พวกเราเมื่ออยู่ ดั่งนั้นจึงปล่อยเขาไว้ไม่ได้"

สายลับ?

ฮุยชื่อเป็นสายลับ?

ลัวชื่อรู้สึกเหมือนส่องกำลังจะระเบิด เขาอยากโต้แย้ง อยากเถียง ว่ามันเป็นเรื่องโกหกทั้งเพ ฮุยชื่ออยู่ที่เมืองตะวันออกตั้งแต่เด็ก พวกเขาเติบโตมาด้วยกัน ฮุยชื่อทำประโยชน์ให้ชาวเมืองตะวันออกมากมาย ทำไมถึงกลายเป็นสายลับได้ เด็กอายุแค่นั้นถูกเลี้ยงให้เป็นสายลับได้ยังไง

แต่เขากลับพูดไม่ออก เพราะจักรพรรดิน้อยแดนเดือนลับมีใบหน้าเหมือนฮุยชื่อราวกับแกะ

หน้าตาเหมือนกันมากขนาดนั้นเป็นไปไม่ได้ที่จะไม่มีความสัมพันธ์กัน ถ้าฉันเฝ้าอยู่ที่มีใบหน้าคล้ายคลึงกับฮุยชื่อล่ะ

"อยู่" จะให้ยอมรับเรื่องนี้คงยาก แต่นี่เป็นความจริง ตอนแรกพวกข้าอยากปิดบังไปตลอด แต่สถานการณ์กลายเป็นแบบนี้แล้ว เจ้ารีบลืมเรื่องฮุยชื่อเสียเถอะ เขาไม่คู่ควรให้เจ้าจดจำมานานขนาดนี้"

พอหลังชื่อพูดจบก็ลากตัวอินชื่อซึ่งยังพูดอะไรไม่ออกเข้ากระโจมไป ส่วนลัวชื่อที่ยืนอยู่ที่เดิม เขารู้สึกว่าภาพตรงหน้าที่เคยเห็นชัดเจนเริ่มพร่ามัว จากนั้นทุกอย่างก็เลอะเลือนไปหมด

เขาเคยเป็นแบบนี้มาก่อน เคยยืนเฝ้ารออยู่หน้าประตูเมืองตะวันออก ทุกคำคืน รออยู่นั้นนาน

บางทีความมั่งรู้ลึกลับหวังก็ทำให้เขาไม่แน่ใจว่าตัวเองกำลังรออะไร แต่ตอนนี้เขารู้แล้ว

เขาเฝ้ารอคนที่ไม่มีวันกลับมา

เคยอยากพูดอะไรกับอีกฝ่าย เคยอยากต่อว่าอีกฝ่ายว่าทำไมถึงหายตัวไปนานขนาดนี้ คำพูดเหล่านั้นถูกกลืนเลือนไปหมดสิ้น

ช่วงเวลาเกือบสามปีอาจไม่ได้เนิ่นนานนัก แต่เขากลับรู้สึกเหมือนสูญเสียเวลาไปถึงสามสิบปี

ฮุยชื่อ...

ลัว่ชื้อยกป้ายหยกชิ้นนั้นขึ้นมา อยากดูให้ชัดๆ แต่กลับทำไมได้
ทำไมสายตาดึงพราวเลื่อนไปหมดนะ
แต่ดูเหมือนมันจะไม่สำคัญอีกต่อไปแล้ว

ชื้อจงใจเรียกอินชื้อกับหลิงชื้อเข้ามาในกระโจมแสดงว่าต้องมีเรื่อง
สั่งการ พอเห็นพวกเขาเดินเข้ามา นางรีบออกคำสั่งทันทีโดยไม่คิดจะนั่งลง
ก่อน

"บอกให้พวกเขาเตรียมตัวให้พร้อม รอคำสั่งจากข้า จากนั้นกางวงเวท"
พอนางพูดจบ อินชื้อกับหลิงชื้อก็หนึ่งอิงไปตามๆ กัน

"หา? กางวงเวท? อิง เจ้าจะทำอะไรนะ"

'กางวงเวท' คือการเปิดใช้วงเวทรอบแทนบวงสรวงจันทร์คล้อย ซึ่งจะ
ส่งผลให้บรรยากาศโดยรอบปั่นป่วน แต่ก็เป็นสิ่งทีจำเป็นต้องทำเวลาประกอบ
พิธีสำคัญ เพราะมันจะช่วยปกป้องคุ้มกันระหว่างทำพิธี ทำให้ไม่สามารถ
ใช้พลังเวทหรือมนตร์ดำเคลื่อนย้ายในบริเวณนี้ ดังนั้นแค่ส่งคนออกไปเฝ้า
อยู่รอบๆ ก็ไม่มีใครสามารถเข้ามาก่อวณพิธีแล้ว

"ปิดทางถอยของพวกเขา"

บริเวณทีบรรยากาศปั่นป่วนจะทำให้เวทเคลื่อนย้ายล้มเหลว ขณะ
เดียวกันคนที่อยู่ด้านในถ้าต้องการออกไปจากบริเวณแทนบวงสรวงก็ต้องใช้
วิธีธรรมดาตั้งเดิมอย่างการเดินทาง

เมื่อพูดเช่นนี้ก็แปลว่านางคิดจะเริ่มสงครามแล้ว...

"นอกจากนี้ข้ายังต้องการอาวุธกับเกราะของข้า"

คำขอของชื้ออิงบ่งชี้ว่าต้องการออกรบด้วยตัวเอง พอได้ยินนางพูด
เช่นนั้น อินชื้อกับหลิงชื้อต่างตกตะลึงไปตามๆ กัน

"อิง เรื่องสู้รบไล่ตามพวกนั้นปล่อยให้พวกข้าจัดการก็พอแล้ว เจ้า
ไม่จำเป็นต้องลงมือเอง..."

อินชื้ออยากเกลี้ยกล่อมต่อ แต่ยั้งพูดไม่ทันจบก็ถูกขัดจังหวะเสียก่อน

"นี่เป็นคำสั่ง ข้าไม่ยอมทนต่อการดูหมิ่นแบบนี้แน่ คนของแดน

เดือนลับต้องรับผิดชอบ"

นางพุดชิตเงิน ดูท่าทางแล้วคงไม่คิดยืมมือคนอื่นมาช่วยแก้แค้นแทน
ตั้งนั้นอินซิ่งจึงได้แต่ก้มหน้ารับคำสั่งแต่โดยดี

"ซำรู้แล้ว"

ภายในกระโจมของลัวซื่อ เมื่อเจ้าของไม่อยู่ บรรรยากาศก็ค่อนข้างอึมครึม
พื้นถ่งเกลียดบรรรยากาศแบบนี้มาก แต่ไม่รู้จะทำลายมันยังไง เพราะ
ตั้งแต่ลัวซื่อทิ้งให้พวกเขาเดินกลับกันมาเอง เย่หุ่ยกับจูซาก็ไม่ยอมพุดอะไร
อีก เมื่อทุกคนต่างนั่งเงียบ บรรรยากาศรอบตัวเลยยิ่งกดดันเป็นทวีคูณ เขา
รู้สึกว่าตัวเองกำลังจะทนต่อไปไม่ไหวแล้ว

เวลาแบบนี้น่าจะมีใครพุดอะไรบ้าง หรือส่งเสียงลักนิกก็ยังดี แต่
ดูเหมือนจูซาไม่มีอะไรอยากพุด ส่วนเย่หุ่ยนั้น หลังจากเดินเข้ามาในกระโจม
ก็ปลดผ้าคลุมหน้าออก ดูท่าทางแล้วคงไม่ยอมพุดอะไรเหมือนกัน

แปลว่าพวกนายจะให้คนที่มึปัญหาในการพุดรุนแรงอย่างฉันรับภาระ
เปิดปากพุดก่อนเรอะ! พวกนายทำแบบนี้ไม่ถูกนะ! ไม่ยุติธรรมเลย! ถ้าเกิด
อ้าปากพุดปึบก็ผิดปึบ จูซาต้องค่าเขาทันทีแน่!

แต่ถึงจะให้พุดเขาก็ไม่รู้จะพุดอะไรอยู่ดี ว่าแต่...เมื่อกี้ลัวซื่อบอกว่าเย่หุ่ย
แอบอ้างเป็นพลเมืองชีวิตใหม่อะไรทำนองนั้น ตกลงมันหมายความว่าเงอะ
เย่หุ่ยไม่ได้ปฏิเสธนี่นา? ะ...ถ้ามันแปลว่าอะไร แปลว่าเย่หุ่ยไม่ใช่เพื่อนบ้าน
คนที่เขาเคยได้ยินว่าเขาแต่หลบอยู่ในบ้านไม่ยอมออกไปไหนและไม่ยอมไป
โรงเรียนเป็นเวลาหนึ่งปีนั่นหรือ หรือว่าทั้งหมดนั้นไม่ใช่ความจริง? เขายัง
เคยแอบคิดเลยว่าทำไมเย่หุ่ยถึงยอมออกมาเจอหน้าผู้คนที่เขาถนัด ที่แท้
ก็เป็นเพราะคนที่เขาแต่หลบซ่อนตัวในบ้านหนึ่งปีไม่ใช่เย่หุ่ย! ถ้ามันคนคนนั้น
ไปไหนแล้วละ!

แต่ถึงจะถามคำถามพวกนั้นไป เย่หุ่ยก็คงไม่ยอมตอบอยู่ดี ที่จริงพื้นถ่ง
ไม่ได้สนใจเพื่อนบ้านคนนั้นเท่าไรหรอก เพราะไม่ได้รู้จักมันจ๊ะอะไร สิ่ง
ที่เขาสนใจคือปริศนาต่างๆ นานาเกี่ยวกับตัวเย่หุ่ยต่างหาก หน้าตาเหมือน

จักรพรรดิน้อยขนาดนั้น แถมได้ยืนว่าเหมือนสยู่ชื้อด้วยไม่ใช่หรอ มันน่าสงสัย จะตายไป อ้อๆ เครียด ลับสนชะมัด...

ขณะที่พันถ่งกำลังลิ่งเลวจะลุ่มหาเรื่องไว้สาระอะไรมาคุยดี บรรยากาศ อึมครึมพลันสลายไป...เพราะมีทหารนายหนึ่งวิ่งเข้ามาแจ้งเรื่องถอนทัพด่วน

"ท่านลั่วชื้อไม่อยู่หรือ"

เมื่อเห็นว่าในกระโจมมีเพียงผู้ติดตาม ไม่มีลั่วชื้อ ทหารซึ่งมาถ่ายทอด คำสั่งก็เริ่มตื่นตระหนกขึ้นมา

"พวกเจ้ารีบไปตามหาท่านลั่วชื้อเร็ว! นี่ใกล้จะกางวงแหวนแล้ว ถ้าออกไปไม่ทันล่ะก็ยุ่งแน่ ไม่รู้พวกแดนเตือนลับจะทำอะไรบ้าง ต้องดูแลความปลอดภัยของท่านลั่วชื้อก่อน!"

พันถ่งไม่ค่อยเข้าใจคำพูดของอีกฝ่าย แต่ดูเหมือนจะเป็นเรื่องเร่งด่วน จากนั้นทหารนายนั้นก็สั่งให้คนอื่นช่วยกันแยกย้ายตามหา

"ลั่วชื้อบอกว่าจะไม่ไปที่กระโจมหลักไม่ใช่หรอ"

คำสาปของพันถ่งแผลงฤทธิ์ขึ้นมาอีกรอบ ดีที่คราวนี้เพื่อนของเขาฟัง รู้เรื่อง

"ลองใช้เครื่องสื่อสารคาถายันต์ติดต่อดูไหม"

จูลาเสนอวิธีที่มีประโยชน์มาก ตอนแรกเย่หุ่ยยังเหม่อลอย พอได้ยิน เข้าก็รีบหยิบเครื่องสื่อสารคาถายันต์ออกมา แต่หลังจากกดติดต่อไป รอเป็น นานก็ไม่ได้ยินเสียงตอบรับ

"สงสัยไม่ยอมรับ พันถ่ง เจ้าลองดูซิ"

เอ่อ ของนายเขายังไม่ยอมรับ ของฉันคงไม่มีหวังแล้วละ

ถึงแม้พันถ่งจะคิดเช่นนั้น แต่ยังคงหยิบเครื่องสื่อสารคาถายันต์ออกมาทดลองดู

สุดท้ายก็เป็นอย่างที่เขาคิด ไม่ยอมตอบรับการเรียก ดูท่าทางคงไม่ยาก พูดกับใครสักคน

"ช่วยไม่ได้ คงต้องออกไปตามหาดูแล้ว"

ทั้งสามคนไปหาด้วยกันคงเสียเวลา ดังนั้นพวกเขาจึงแยกย้ายกันออก

26 The Sunken Moon ปริศนาพิภพมาษา 6

ตามหา และคาดหวังว่าจะตามหาตัวชื่อเจอ

พื้นถ่งเคลื่อนไหวไม่รวดเร็วเท่าไร ฝ่มือก็ห่วยแตก ดั่งนั้นเย่ยุ่ยกับ จูชาจึงทิ้งให้ตามหาบริเวณรอบๆ กระโจม แบ่งงานกันแบบนี้ก็เหมือนจงใจ บอกเขาว่าไม่ต้องทำอะไรนั่นแหละ เพราะบริเวณรอบๆ กระโจมมีทหารเดิน ตามหาอยู่แล้ว เขาคนเดียวคงไม่มีประโยชน์เท่าไร

"เฮ้อ หายไปไหนนะ เวลาแบบนี้ยังวิ่งหายไปอีก ทุกคนร้อนรนเหมือน ช้างในกระทะเย็นแล้วนะ..."

พอคำบ่นกลายเป็นเรื่องชวนซ้ำ พื้นถ่งก็ตัดสินใจว่าต่อไปเวลาพูดอะไร ใส่คำคุณศัพท์ให้น้อยหน่อยจะดีกว่า

มดในกระทะร้อน มดในกระทะร้อนต่างหากเพ้ย! ว่าแต่ต้องใช้กระทะ ใบโตใหญ่ขนาดไหนถึงจะใส่ช้างลงไปได้เนี่ย

โมโหกับเรื่องแบบนี้มันไร้สาระมาก แต่เขาก็เป็นคนไร้สาระแบบนี้แหละ ในสถานการณ์ชวนกังวล คงทำได้แค่หาวิธีทำให้ตัวเองรื่นเริงเท่านั้น

"ช้างกับมดอะไรหรือ"

เสียงของวะฮ่าฮ่าฮ่าพลันดังขึ้นในสมอง เขาเพิ่งรู้สึกตัวว่าเปลอกำอาวูธ ของตัวเองตอนคิดนู่นคิดนี่อีกแล้ว

ในเมื่ออีกฝ่ายได้ยินแล้ว พื้นถ่งจึงอธิบายให้มันฟัง จะได้ตอบสนอง ความสงสัยของมัน เพื่อว่าจะช่วยให้ความสัมพันธ์ดีขึ้นบ้าง

"อืม... ข้าเข้าใจแล้ว มันก็เหมือนกับพื้นถ่งบนต้นจิวหรือพื้นถ่งในกระทะ ทองแดงสินะ"

เอ? พูดหนึ่งเข้าใจไปสาม... แต่ตอนนี้อย่าเพิ่งพูดถึงความถูกต้อง เหมาะสมเลย นี่แยกตัวอย่างบ้าบออะไรกันหา! เกลียดฉันรุนแรงขนาดนั้น เลยหรอ!

"ข้าคิดว่าเจ้าควรลงนรกดิ่งลิ้น"

จำเป็นต้องทำกันถึงขนาดนี้เลยหรอ! ดิ่งลิ้นออกไปก็ไม่ได้แปลว่า จะแก้ไขทุกอย่างได้สักหน่อย!

"แต่มันช่วยปลอบประโลมจิตใจที่เจ็บปวดของข้าได้นิดหน่อย"

...แปลว่าความเกลียดชังของแกยังไม่หายไปสินะ แคมลันฉันโดนดิงทั้งก็แค่ช่วยบล็อบบรโลมได้ 'นิดหน่อย' แล้วต้องถึงขั้นไหนถึงจะยอมยกโทษให้ฉันอะ

"ข้าไม่มีทางเลือกให้เจ้าง่ายๆ เด็ดขาด! เจ้าอย่าคิดว่าเรื่องมันจะง่ายดายแบบนั้นนะ!"

เดี๋ยวก่อน ออย่าอยู่ ก็โมโหขึ้นมาเองสิ อีกอย่างแกเล็กโกรธฉันซะทีได้ไหม ทำอย่างนั้นต่อไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร ไม่คิดว่าเรื่องนี้จำเป็นต้องรีบแก้ไขหรือ...

"รอให้ข้ายอมรับว่าเจ้ามีคุณสมบัติพอที่จะเป็นเจ้านายค่อยมาคุยเถอะ ไม่งั้นก็ไปปั้นต้นจิว ลงกระทะทองแดง แสดงความจริงใจของเจ้าให้ข้าเห็นก่อน"

ที่นี่จะไปหาต้นจิวกับกระทะทองแดงจากไหนกันแล้ว หรือต่อให้หาเจอจริงๆ ฉันก็ไม่มีทางทำเด็ดขาด...

ฟันถ่วงกลุ่มจนอยากทิ้งผมตัวเอง จึงตัดลึนใจลึมเรื่องทำยังงี้ให้วะฮ่าฮ่าฮ่ายอมให้อภัยไปก่อน

คือว่าขอถามอีกข้อนะ ถ้าจะให้แกยอมรับต้องมีคุณสมบัติถึงขั้นไหนอะ

"ผู้โหมสืดำสนิท สีเทาดำก็พอไหว ถ้าสีดำนั่นละก็ฉันลึยต้องดีพอ" วะฮ่าฮ่าฮ่าไม่อ้อมค้อมเลย ถึงกับยื่นเงื่อนไขที่ชั่วชีวิตนี้ฟันถ่วงไม่มีทางทำสำเร็จ

จะไม่เชื่อว่าไปหน่อยเรอะ! ในโลกนี้คงมีคนแบบนั้นแค่นี้คนเดียว!

"เพื่อนผมทองของเจ้าคนนั้นไง เขาก็มีคุณสมบัติพอ สรุปรคือสภาพของเจ้าในตอนนี้อยู่ไม่มีทางทำได้หรอก"

อะไรนะ เย่หุยนะหรือ ตกลงเย่หุยนะใครกันแน่ พุดแบบนี้แปลว่าเขาเทียบได้กับผู้โหมสืดำเลยหรือ หรือว่าแกแค่ชอบเด็กหนุ่มรูปงามผมทองเท่านั้น? แต่ต่อให้ฉันยอมผมเป็นสีทองก็ไม่มีทางกลายเป็นเด็กหนุ่มรูปงามแบบนั้นได้หรอกนะ!

"ไม่เกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาภายนอกสักหน่อย! เจ้ารีบไปเกิดใหม่เถอะ
ไป!"

พอจะฮ่าฮ่าฮ่าพูดด้วยความโมโหจบก็กลับไปนอนต่อ ฟันดั่งถึงกับ
จนปัญญา

"ตกลงแล้วชื่อหายไปไหนเนี่ย...เอ?"

ฟันดั่งบ่นงมำ ทันใดนั้นก็รู้สึกว่าคุณภาพแวดล้อมรอบตัวเปลี่ยนไป
เดิมบริเวณใกล้เสียงแท่นบวงสรวงจันทร์คล้อยก็มีบรรยากาศอึมครึม
อยู่แล้ว มาตอนนี้เมฆหมอกบนท้องฟ้าฉาบย้อมด้วยสีแดงส้ม ให้ความรู้สึก
ลึกลับน่ากลัวแปลกๆ

ขณะที่ฟันดั่งมองสำรวจท้องฟ้านั้น พื้นดินพลันสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง
ผู้คนซึ่งอยู่ในระจิมต่างวิ่งออกมาด้วยความตกใจ ถึงแม้จะสิ้นแค่มิ่กี่วินาที
แต่เมฆยังคงเป็นสีสดไม่เปลี่ยนแปลง ทำให้รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมา

ดูเหมือนจะมีคำสั่งออกมาจากกระจิมหลัก ผู้คนเริ่มเคลื่อนไหวกัน
อย่างตื่นตระหนก ฟันดั่งซึ่งยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิมพลันรู้สึกตัว แต่เขาไม่รู้ว่าควร
จะทำอย่างไรในสถานการณ์แบบนี้

นี่คือการกางวงเวทที่พูดถึงเมื่อกี้หรือ ถ้าขั้นตอนนี้ยังต้องถอนทัพอีก
ไหมอะ

ตกลงควรจะถอนตัวกลับไปหรือรอคนกลับมาก่อนดี ฟันดั่งยังตัดสินใจ
ไม่ได้

ก่อนหน้านี้ดูเหมือนจะเคยเจอสถานการณ์คล้ายๆ กัน ช้างกายไม่มี
เพื่อนอยู่ด้วย อยู่ในสถานที่ไม่คุ้นเคย มีแค่มิ่บัตฝุ่นอันเดียวให้พึ่งพา แถม
มันดันเอาแต่ยู่ให้เขาฆ่าตัวตายอีก...

แยละ เคยบอกว่าจะไม่เรียกกะฮ่าฮ่าว่ามิ่บัตฝุ่นอีกนี่นา!

ฟันดั่งตื่นตระหนกก็มอมองมือตัวเอง ดีที่คราวนี้มิ่ได้กำด้ามของ
วะฮ่าฮ่าฮ่า

เย่อยู่กับจูซารีบกลับมาเร็วเข้า...แล้วก็พาล้วชื่อกลับมาด้วยนะ...

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)